

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: 16Cb/56/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119394749
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Šabl'ová
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2020:6119394749.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Poprad sudcom JUDr. Monikou Šabl'ovou v právnej veci žalobcu: Poštová banka, a.s., so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, právne zast. Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 47 232 471, proti žalovanej: B. D., Z.. XX.X.XXXX, B. J. XXXX/XX, XXX XX X., zast.: JUDr. Peter Vachan, IČO: 42 350 026, Pavla Mudroňa 1191/5, 010 01 Žilina, v konaní o zaplatenie 11 085,35 eur s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 8 252,79 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9 331,78 eur od 3.10.2019 do 18.12.2019, zo sumy 9 013,69 eur od 19.12.2019 do 17.7.2020 a zo sumy 8 252,79 eur od 18.7.2020 do zaplatenia, to všetko v mesačných splátkach vo výške 120 eur splatných vždy do 27. dňa toho ktorého mesiaca s tým, že nezaplatením jednej splátky riadne a včas stáva sa splatným celý dlh.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 68,4 % účelne vynaložených trov konania, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 16.12.2019 (pôvodne podaná v rámci upomínacieho konania na OS v Banskej Bystrici dňa 8.10.2019) domáhal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie istiny 11 085,35 eur s príslušenstvom a na náhradu trov konania. Nárok odôvodnil tým, že dňa 31.3.2014 uzatvoril so žalovanou zmluvu o úvere Lepšia splátka č. 4412049685, na základe ktorej poskytol žalovanej peňažné prostriedky v sume 15 000 eur a žalovaná sa zaviazala v stanovenej lehote vrátiť istinu a zaplatiť mu úroky, poplatky a iné peňažné plnenia a plniť ostatné povinnosti. Žalovaná neplnila úver riadne a včas, preto v dôsledku omeškania žalovanej s plnením úveru vyhlásil žalobca dňa 11.9.2017 úver za predčasne splatný. Ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti bola žalovaná povinná zaplatiť nezaplatenú istinu vo výške 11 976,61 eur, úrok z istiny vo výške 599,10 eur (súčet zmluvného úroku a zákonného úroku z omeškania z istiny od poskytnutia úveru do momentu vyhlásenia predčasnej splatnosti) a bankové poplatky za upomienky vo výške 18 eur, celková dlžná suma ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti 12 593,71 eur. Po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalovaná vykonala od septembra 2017 do 2.10.2019 čiastočné úhrady v rôznej výške tak ako uviedol presne žalobca v písomnom vyhotovení žaloby. Žalobca si neuplatňuje voči žalovanej zmluvné úroky po zosplatnení úveru, ale len zákonné úroky z omeškania vo výške 5 % ročne. Platby, ktoré vykonala žalovaná po vyhlásení predčasnej splatnosti sa započítali prednostne na istinu. V čase podania žaloby tak žalovaná dlhuje na istine 9 331,78 eur, ďalej sumu 599,10 eur, ktorá predstavuje súčet zmluvného úroku a

zákonného úroku z omeškania od momentu poskytnutia úveru do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru a zákonný úrok z omeškania vo výške 1 136,40 eur, ktorý je vyčíslený od momentu zosplatenia úveru do vykonania poslednej úhrady žalovanou teda do 2.10.2019.

2. Okresný súd v Banskej Bystrici vydal vo veci platobný rozkaz dňa 23.10.2019 voči ktorému podala žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu odpor v ktorom bolo namietané, že zmluva o úvere predstavuje tzv. refinančný úver prostredníctvom ktorého došlo k splateniu predchádzajúcich úverov poskytnutých priamo od žalobcu v roku 2012 a 2013 s odhadovanými zostatkami úveru pri prvej zmluve vo výške 2 406 eur, pri druhej zmluve 1 518 eur a pri úvere, ktorý bol poskytnutý VÚB bankou 8 000 eur. Oprávnenosť výšky odhadovaného zostatku všetkých 3 úverových zmlúv neposudzoval žiaden súd, ale iba žalobca v postavení bankového subjektu. Žalovaná zastáva názor, že všetky 3 zmluvy o úvere boli buď bezúročné, alebo bez poplatkov, prípadne mohli byť neplatné. Zmluvu o úvere, ktorá je predmetom tohto konania považuje za neplatnú, keďže takýmto spôsobom dochádza k obchádzaniu zákona, resp. ku konaniu v rozpore s dobrými mravmi, keď predmetom refinančného úveru je aj zmluvný úrok a rôzne poplatky spojené s omeškáním na ktoré však žalobca nemá nárok. Poukázal na rozhodnutie KS PO sp.zn. 21Co/173/2017 z 28.6.2018 a v prípade, že súd by posudzoval zmluvu za neplatný právny úkon vznáša žalovaná námietku premlčania. Ak súd by neposúdil zmluvu o úvere ako neplatný právny úkon je potrebné ju považovať za bezúročnú a bez poplatkov, pretože obsahuje nesprávny údaj o celkových nákladoch spojených so zaplatením úveru vo výške 7 896,20 eur. Súčin mesačnej splátky a počtu splátok teda 202,24 eur x 120 sa rovná 24 268,80 eur a po odpočítaní sumy 15 000 eur - poskytnutý úver tak celkové náklady mali byť vo výške 9 268,80 eur. Ak zmluva obsahuje nesprávny údaj o celkových nákladoch, ktorý bol zohľadnený pri výpočte RPMN má to za následok, že zmluva obsahuje aj nesprávny údaj o RPMN.

3.K odporu sa vyjadril právny zástupca žalobcu a zároveň navrhol pokračovanie v konaní na miestne príslušnom Okresnom súde Poprad. V odpore uviedol, že zmluva o úvere bola uzavretá na podnet žalovanej a uvedená zmluva je nezávislá od zmlúv, ktoré uvádzala žalovaná vo svojom odpore. Kauzalita zmlúv o úveroch, ktoré boli splatené úverom so zmluvy Lepšia splátka je daná avšak nemožno dať za zodpovednosť veriteľovi nesúlad týchto predchádzajúcich zmlúv obzvlášť ak ide o zmluvu iného veriteľa a teda veriteľ nerefincuje len svoje úvery. Žalobca je zákonom regulovaný subjekt banka, ktorá je povinná správať sa obozretne. Žalobca by preto neposkytol finančné prostriedky bez riadneho uzatvorenia písomnej zmluvy o úvere s vysokým rizikom ohrozenia návratnosti týchto peňažných prostriedkov. Posúdeniu správnosti zmluvy podlieha jediná a to zmluva o úvere- Lepšia splátka. Vo vzťahu k nesprávnej uvedenej RPMN a celkových nákladoch poukázal žalobca na bod 3.6 Zmluvy o úvere, kde sa uvádza, že žalovaná svojim podpisom súhlasila a potvrdila, že sa právne vzťahy neupravené zmluvou o úvere riadia OP, VOP, Sadzobníkom poplatkov, Oboznámením o RPMN, Oznamením o úrokových sadzbách a príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka a zákona č. 129/2010. Potvrdila, že sa oboznámila s podmienkami úveru uvedenými vo formulári pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere Lepšia splátka, ktorý je k dispozícii na obchodnom mieste Poštovky. Z bodu 3.1 zmluvy je zrejmé, že výška anuitnej splátky je 191 eur a výška splátky úveru vrátane základného súboru poistenia bola vo výške 202,24 eur a teda poistenie predstavovalo mesačne 13,24 eur. Poukázal na ustanovenie § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 a uviedol, že poistenie úveru nebolo podmienkou poskytnutia úveru a zo sadzobníka poplatkov vyplýva, že poplatok za poskytnutie úveru pri splácaní úveru z účtu v Poštovej banke a. s. je 2 % zo sumy úveru, t.j. 300 eur. Celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť je súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a teda nie súčin počtu splátok s výškou splátky. Celková čiastka na zaplatenie úveru tak predstavuje súčet 15 000 eur a celkových nákladov vo výške 7 896,20 eur. Žalobca podľa neho nepreukázal v čom spočíva nesprávnosť celkovej výšky nákladov a tým nesprávnosť RPMN.

4.Podaním doručeným 29.1.2020 sa vyjadril právny zástupca žalovanej a poukázal na ustanovenie § 4 ods. 8 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa ako aj výklad smernice Rady 93/2013 EHS o nekalých podmienkach spotrebiteľských zmluvách, ktorým stanovil zásadné pravidlo pre kvalifikáciu zmluvnej podmienky za nekalú ak sa odkláňa od dispozitívnych noriem zákona v neprospech spotrebiteľa. Pokiaľ výška mesačnej splátky bola 191 eur a poplatok za poskytnutie úveru 300 eur celková čiastka podľa výpočtu žalovanej mala byť 23 200 eur (191 x 120 +300). Zmluva teda obsahuje nesprávny údaj o celkových nákladoch s čím je spojený aj nesprávny výpočet RPMN. Poplatok za poskytnutie úveru predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, poukázal na rozhodnutie vrchného krajského súdu v Karlsruhe sp.zn. AZ17U192/2010 zo dňa 3.5.2010, kde je konštatované, že poplatky

za spracovanie pri poskytnutí spotrebiteľského úveru sú neprijateľné. Ak banka požaduje takýto poplatok poškodzuje tým spotrebiteľov a vystavuje ich neprijateľnému vedľajšiemu dojednaniu o cene. Zmluva neobsahuje údaj o celkovej výške úveru podľa § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. a v zmluve je uvedená nesprávna RPMN v neprospech spotrebiteľa. Ak žalovaná na základe zmluvy o úvere reálne čerpala sumu 14 700 eur (žalovanej bol okamžite započítaný poplatok vo výške 300 eur) čo vyplýva z výpisu z účtu žalovanej, pričom v zmluve je uvedený nesprávny údaj 15 000 eur, má to rovnaké následky ako keby v zmluve údaj o celkovej výške úveru nebol vôbec uvedený. Zmluva je tak bezúročná a bezpoplatková. K uvedenému reagoval právny zástupca žalobcu podaním doručeným z 27.2.2020 v ktorom bolo uvedené, že právny zástupca žalovanej nepreukázal v čom má spočívať nesprávnosť celkovej výšky nákladov. Keďže celkovou čiastkou sa rozumie súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom.

5. Vo veci bolo nariadené pojednávanie na deň 26.11.2020, na ktoré sa nedostavil žalobca, ani právny zástupca žalobcu, ktorý svoju neúčast' ospravedlnil a súhlasil s pojednávaním v jeho neprítomnosti a zároveň učinil čiastočné späťvzatie žaloby o sumu 1 078,99 eur započítanej na istinu úveru, keďže dňa 18.12.2019 došlo k úhrade 318,09 eur a 17.7.2020 došlo k úhrade 760,90 eur. Vo zvyšnej časti žalobca trvá na žalobe. Neúčast' na pojednávaní ospravedlnil aj právny zástupca žalovanej, ktorý súhlasil s pojednávaním v ich neprítomnosti ako aj s čiastočným späťvzatím žaloby a navrhol čiastočnému späťvzatiu vyhovieť v tejto časti konanie zastaviť a vo zvyšnej časti umožniť žalovanej uhrádzať dlžnú sumu, ktorá je v súlade so zákonom v mesačných splátkach po 120 eur vždy k 27. dňu v mesiaci.

6. Vykonaným dokazovaním, oboznámením sa s listinnými dôkazmi, ktorými sú Zmluva o úvere Lepšia splátka č. 4412049685, Sadzobník poplatkov, výzva na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 14.8.2017, výzva na úhradu dlžnej sumy zo dňa 11.9.2017, predžalobná výzva z 26.8.2019, doručanky, aktuálny stav úveru ku dňu 31.8.2019, na základe čoho zistil nasledovný skutkový, zistil nasledovný skutkový stav: Dňa 1.4.2014 žalobca a žalovaná uzatvorili Zmluvu o úvere Lepšia splátka č. 4412049685, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 15 000 eur a ktorý sa žalovaná zaviazala vrátiť spolu s dohodnutými úrokmi vo výške 8,9 % ročne v 120 mesačných splátkach vo výške 202,24 eur splatných vždy do 15. dňa v mesiaci, dátumom prvej mesačnej splátky 15.4.2014 a dátumom konečnej splatnosti 15.3.2024. Dňa 14.8.2017 žalobca upozornil žalovanú na nesplácanie úveru ako aj na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Nakoľko žalovaná nespĺcala úver riadne a včas, žalobca dňa 11.9.2017 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru a žalovanú vyzval na úhradu dlžnej pohľadávky vo výške 12 593,71 eur, ktorá pozostávala z dlžnej istiny 11 976,61 eur, kapitalizovaných zmluvných úrokov z úveru a zákonných úrokov z omeškania ku dňu predčasnej splatnosti 599,10 eur a poplatkov za upomienky 18 eur, v lehote 10 kalendárnych dní od doručenia výzvy. Žalobcovi sa výzva vrátila neprevzatá z dôvodu neznámeho pobytu žalovanej. Žalovaná dlžnú pohľadávku doposiaľ neuhradila resp. uhradila ju len čiastočne a to po vyhlásení predčasnej splatnosti v priebehu obdobia od 13.9.2017 do 2.10.2019 splátkami v rôznej výške a následne podľa tvrdení žalobcu, ktoré žalovaná nespochybnila dňa 18.12.2019 vo výške 318,09 eur a dňa 17.7.2020 vo výške 760,90 eur.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 499 Obchodného zákonníka za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky je možné dohodnúť odplatu, pokiaľ je poskytovanie úveru predmetom podnikania veriteľa.

Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

Podľa § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov.

Podľa § 506 Obchodného zákonníka ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi.

Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom k 19.12.2014 spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

Podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom k 1.4.2014 na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom k 1.4.2014 na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver, alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

Podľa 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom k 1.4.2014 na účely tohto zákona sa rozumie celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom.

Podľa 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom k 1.4.2014 na účely tohto zákona sa rozumie ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19.

Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom k 1.4.2014 na účely tohto zákona sa rozumie poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,
- b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm.a)-k), r) a y)
- c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo
- d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

7. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia má súd za to, že žaloba je v prevažujúcej časti dôvodná. Súd mal preukázané, že medzi žalobcom a žalovanou bola uzatvorená zmluva o úvere, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej finančné prostriedky vo výške 15 000 eur (15 000 - 300 rovná sa 14 700 eur), ktoré sa žalovaná spolu s dohodnutým úrokom vo výške 8,9 % ročne zaviazala splácať v 120 pravidelných mesačných splátkach vo výške 202,24 spolu s poistením eur splatných vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca s dátumom prvej splátky 15.4.2014 a dátumom poslednej splátky 15.3.2024. Žalovaná však nesplácala úver riadne a včas, preto žalobca dňa 11.9.2017 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru a žalovanú vyzval na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 10 kalendárnych dní od doručenia výzvy.

8. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na plnenie je potrebné aplikovať spotrebiteľské právo, keď vzťah medzi žalobcom a žalovanou je vzťahom, v ktorom žalovaná je spotrebiteľom. Aj na zmluvy o spotrebiteľských úveroch sa v zásade aplikujú ustanovenia § 497 a nasl. ObZ s výnimkou takých zmluvných podmienok aké má na mysli ust. § 54 ods. 1 OZ. Pri aplikácii Obchodného zákonníka na záväzkové vzťahy, ktorých predmet záväzkov je určený Obchodným zákonníkom, v dôsledku kogentného ust. § 261 ods. 6 písm. d) - absolútne obchody, sa práva a povinnosti spravujú Obchodným zákonníkom. Ak je účastný týchto vzťahov spotrebiteľ, na takéto úvery sa aplikuje aj zák. č. 129/2010 Z. z.. Z ustanovenia § 497 a ustanovenia § 502 ObZ vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná, pričom záväzok zaplatiť úroky patrí k pojmovým znakom zmluvy o úvere, je jeho podstatnou náležitosťou. Obdobne aj z ust. § 1 ods. 3 písm. i) zák. č. 129/2010 Z. z. vyplýva, že spotrebiteľským úverom nie je úver bez úroku a bez ďalších poplatkov. Podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je aj ročná úroková sadzba. V zmysle ust. § 121 ods. 3 OZ sú úroky a úroky z omeškania príslušenstvom pohľadávky. Úroky sú v zásade splatné v dohodnutej dobe, inak spolu so záväzkom vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky. V ust. § 506 ObZ je upravený právny režim, podľa ktorého ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu než tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú čiastku s úrokmi. Veriteľ má tak možnosť uplatniť proti dlžníkovi, ktorý si neplní svoj záväzok vrátiť veriteľovi poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky v dohodnutých splátkach a je v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu než tri mesiace, právny prostriedok, že môže požadovať spolu s odstúpením od zmluvy o úvere vrátenie dlžnej sumy s úrokmi. Toto ustanovenie upravuje účinky odstúpenia od zmluvy o úvere odlišným spôsobom než je tomu v ust. § 351 ObZ alebo v ust. § 48 ods. 2 OZ. V danom prípade ide o špeciálnu právnu úpravu. Povinnosť vrátiť veriteľovi dlžnú čiastku s úrokmi aj po odstúpení od zmluvy o úvere nepredstavuje sekundárny záväzok ale záväzok pôvodný, ktorý sa odstúpením od zmluvy „modifikoval“ vo svojej splatnosti. Povinnosť dlžníka pri aplikácii ust. § 506 ObZ zaplatiť úroky a dlžnú sumu nezaniká. Vzhľadom na skutočnosť, že zmluvy o spotrebiteľských úveroch sú zmluvami spotrebiteľskými v zmysle ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka a berúc do úvahy ust. § 52 ods. 2 a § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pri vyhlásení predčasnej splatnosti môže veriteľ postupovať len v súlade a za podmienok uvedených v ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 565 Občianskeho zákonníka v prípade každej formy spotrebiteľského úveru (pôžička, úver, odložená platba a iné). Aplikácia ustanovenia § 506 Obchodného zákonníka je vylúčená.

9. V danej veci je otázne či veriteľ vyhlásil predčasnú splatnosť platne, a to z dvoch od seba nezávislých nižšie uvedených dôvodov:

a) Možnosť veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť nebola pravdepodobne platne dojednaná, tu súd uvádza, že nemal k dispozícii Všeobecné obchodné podmienky žalobcu a neoboznámil sa tak súd počas súdneho konania s nimi a ak uvedené právo bolo len okrajovo spomenuté vo Všeobecných obchodných podmienkach, teda možnosť veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť spotrebiteľského úveru z dôvodu nezaplatenia splátky sp. úveru tak, ako to predpokladá ust. § 53 ods. 9 OZ a ust. § 565 OZ. Žalovaná netvrdila, aby sa s týmito Obchodnými podmienkami oboznámila. V samotnej zmluve sa v bode 3.6 uvádza, že právne vzťahy neupravené zmluvou o úvere sa riadia OP, VOP, Sadzobníkom poplatkov, Oznámením o úrokových sadzbach, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere a príslušnými ustanoveniami zákona 513/1991 Z.z. a zákona č. 129/2010 Z.z. Žalovaná sa pred uzavretím zmluvy mala oboznámiť s podmienkami úveru uvedenými vo formulári pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere Lepšia splátka, ktorý je k dispozícii na obchodnom mieste Poštovky. Svojím podpisom na zmluve mala potvrdiť, že bola s týmito dokumentmi oboznámená a súhlasí s nimi. Tu súd uvádza nasledovné po vykonanom dokazovaní:

a) Obchodné podmienky sa nikdy nestali súčasťou Zmluvy, do Zmluvy neboli inkorporované správne, žalovaná nimi nie je viazaná, žalovaná ich nikdy nepodpísala a je otázne akým spôsobom sa s nimi pri podpise úverovej zmluvy oboznámila,

b) Ak by aj OP boli do Zmluvy inkorporované platne, právo veriteľa podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka je právo, ktoré musí byť medzi stranami individuálne dojednané, čo vylučuje dojednanie vo forme OP,

c) Ak by aj OP boli do Zmluvy inkorporované platne, právo veriteľa podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka je nárokové právo, pričom účelom OP je zakotvenie výhradne vedľajších a technických dojednaní a nie nárokových noriem.

10. V zmysle záverov odbornej literatúry platí, že „Ak používame termín spotrebiteľská zmluva, máme na mysli predovšetkým samostatne oddelenú zmluvu ako dvojstranný právny úkon, ktorá sa zmluvným

stranám na schválenie a podpis predkladá autonómne, najčastejšie v podobe samostatnej listiny. Zmluvné podmienky sa naproti tomu vykladajú jednak ako súčasť spotrebiteľskej zmluvy, a jednak ako súčasť ucelenej sústavy komplexu zmluvných podmienok, najčastejšie všeobecných obchodných podmienok alebo všeobecných poisťných podmienok. Problematika spotrebiteľskej zmluvy preto nevyhnutne zahŕňa aj potrebu vyriešenia otázky inkorporácie zmluvných podmienok, resp. všeobecných obchodných podmienok do spotrebiteľskej zmluvy v pozícii jej súčasti. Práve problematika platnej inkorporácie zmluvných podmienok predstavuje nielen podmienku a predpoklad ich záväznosti pre spotrebiteľa, ale tvorí súčasne pilier súdnej kontroly a ochrany práv spotrebiteľa. Ak totiž niet platnej inkorporácie, niet záväznosti zmluvných podmienok.“ (vid' Občiansky zákonník I., II., komentár k § 52 Praha C.H. Beck 2015).

„Pre platnosť dojednaní obsiahnutých v zmluvných podmienkach a predstavujúcich súčasť režimu spotrebiteľského záväzku je nevyhnutné v spotrebiteľskej zmluve vymedziť tzv. inkorporačnú doložku, ktorej účelom je začleniť zmluvné podmienky do právneho režimu súčasti spotrebiteľskej zmluvy. Takáto inkorporačná klauzula musí spĺňať požiadavky na transparentné zmluvné dojednanie a nemôže predstavovať neprijateľnú zmluvnú podmienku, keďže v tomto prípade by bolo použitie zmluvných podmienok v režime spotrebiteľského záväzku úplne vylúčené. Inkorporačná doložka preto v tomto zmysle plní funkciu dojednaní umožňujúceho zmluvné podmienky použiť. Ide o odlišný režim ako je tomu v prípade klasických súkromnoprávných záväzkov, keďže v ostatných prípadoch právo použiť zmluvné podmienky upravuje spravidla zákon. Znenie inkorporačnej doložky sa v praxi rôzni, štandardne však spravidla znie tak, že označuje konkrétne všeobecné obchodné podmienky, ktoré sa majú stať súčasťou spotrebiteľskej zmluvy, a s ktorými musí byť spotrebiteľ oboznámený, pričom vo svojej deklaratórnej časti výslovne vymedzuje, že zmluvné podmienky upravené štandardizovaným spôsobom upravené mimo rámec spotrebiteľskej zmluvy sa za konkrétnych podmienok stávajú jej súčasťou. Takýmito podmienkami môžu byť napríklad osobitne uvedený podpis spotrebiteľa, predchádzajúce oboznámenie sa spotrebiteľa s obchodnými podmienkami, predchádzajúce odovzdanie vyhotovenia zmluvných podmienok a pod.“.

„Inkorporácia zmluvných podmienok je mimoriadne významná a v rámci testu neprijateľnosti zmluvných podmienok je potrebné jej venovať adekvátny význam. Najčastejším dôvodom neprijateľnosti zmluvných podmienok bude netransparentnosť inkorporačnej doložky, jej nejasnosť a nezrozumiteľnosť a prípadne aj značná nerovnováha v neprospech spotrebiteľa.“ (komentár k § 52 Občianskeho zákonníka vydavateľstvo C.H. Beck 2015). Ústavný súd ČR k tomu v náleze z 11. novembra 2013, I. ÚS 3512/11, uviedol, že „...samotný podpis pod tzv. včleňovacou klauzulou pre uplatnenie obchodných podmienok sám osebe nepostačuje, ale je potrebné, aby bol zároveň naplnený aj druhý predpoklad, teda známosť zmluvných podmienok alebo ich priloženie. Dôkazné bremeno preukázania naplnenia uvedených predpokladov pritom zaťažuje osobu, ktorá sa ustanovení obchodných podmienok dovoľáva.“. Zároveň, je potrebné si uvedomiť skutočnosť, že Zmluva je formulárová, je vopred pripravená žalobcom (t.j. veriteľom) a žalovaná nemala možnosť znenie tejto formulárovej zmluvy ovplyvniť, a to žiadnym spôsobom. Jediný, kto zodpovedá za súlad Zmluvy so všeobecne záväznými právnymi predpismi, je žalobca.

11. Žalovaná formulárovú Zmluvu podpísala, ale nebolo preukázané, aby OP prevzala, boli jej doručené, akým spôsobom sa s nimi oboznámila a prejavila s nimi súhlas. Z tohto dôvodu OP neboli do zmluvy platne inkorporované a žalovaná nimi nemôže byť viazaná. Žalovaná ako priemerný spotrebiteľ nemá dostatok právnych a iných vedomostí a ani také možnosti ako žalobca, pre ktorého pracujú vlastní právnici alebo advokátske kancelárie, aby počas uzatvárania zmluvy vedela, čo má byť a čo nemá byť súčasťou zmluvy.

12. Ak by aj OP boli do Zmluvy inkorporované platne a Žalovaná by bola nimi viazaná, právo veriteľa podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka je právo, ktoré musí byť medzi stranami individuálne dojednané, čo dojednanie vo forme VOP/OP vylučuje. Súdna prax obdobné právne prípady riešila v kontexte otázky zmluvných pokút, ktoré neboli dojednané v spotrebiteľských zmluvách, ale len vo všeobecných obchodných podmienkach. Obdobne ako v zmysle ust. 565 Občianskeho zákonníka, aj v zmysle ust. § 544 Občianskeho zákonníka platí, že nejde o zákonný nárok oprávnenej osoby, ale ide o právo, ktoré musí byť medzi stranami dojednané. Súdna prax vo všetkých krajoch SR drží konštantnú názorovú líniu, že ak zákon požaduje, aby bolo nejaké právo v zmluve dojednané (napríklad právo oprávnenej osoby na zmluvnú pokutu), takéto právo nemôže byť nanútené spotrebiteľovi prostredníctvom obchodných podmienok, aj keby s nimi vyslovil súhlas (prevzal ich a podpísal). Takéto právo totiž nie je individuálne dojednané, ale bolo žalovanému predstreté v rámci VOP.

Žalovaný teda mohol Zmluvu spolu s VOP ako celok buď prijať, alebo odmietnuť. Nemal možnosť individuálne si vyjednať, ktorými podmienkami bude alebo nebude viazaný (Rozsudok KS Košice sp. zn. 1Co/72/2015 zo dňa 10. 02. 2016, Rozsudok KS Banská Bystrica sp. zn. 13Co/734/2015 zo dňa 28.12.2016, Rozsudok KS Prešov sp. zn. 20Co/60/2016 zo dňa 30.03.2017, Rozsudok KS Trnava sp. zn. 10Co/711/2015 zo dňa 22. 06. 2016).

13.Právna teória k otázke obsahu OP a VOP zastáva nasledovný názor: „Všeobecné obchodné podmienky musia v prípade spotrebiteľských záväzkov obsahovať výhradne vedľajšie a iné dojednania, a teda nie nárokové normy a normy regulujúce v tomto zmysle plnenie; rovnako je vylúčené, aby obchodné podmienky upravovali sankcie.“

„Vo vzťahu k zmluvným podmienkam obsiahnutým vo všeobecných zmluvných, resp. obchodných podmienkach je možné ustáliť nasledovné závery ... a) v zmluvných podmienkach môžu byť v prípade spotrebiteľských záväzkov upravené len vedľajšie zmluvné dojednania, prípadne iné dojednania technického charakteru spočívajúce v zadaní pojmu, upravujúce procesný režim realizácie práv a povinností, avšak v žiadnom prípade nemôžu zmluvné podmienky pripojené k spotrebiteľskej zmluve obsahovať nárokové normy, úpravu podstatných náležitostí zmluvy, úpravu sankcií alebo iných rozhodných pravidiel, ktorými sa riadi vznik, zánik alebo nároky vyplývajúce zo samotného spotrebiteľského záväzku a jeho obsahu, v opačnom prípade by zmluvné dojednania predstavovali prekvapivé klauzuly naplňajúce znaky neprijateľných zmluvných podmienok podľa § 53 ods. 1 OZ.“ (viď komentár k § 52 Občianskeho zákonníka, vydavateľstvo C.H. Beck 2015). Za týchto okolností tak otázka vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru je otázná.

14. Zmluva medzi sporovými stranami je zmluvou formulárovou, ktorej obsah žalovaná nemohla meniť, mohla ju len ako celok prijať alebo len ako celok odmietnuť (z rozsudku SD EÚ vo veci C-147/16, body 26.-28. Odôvodnenia vyplýva: „26. ... je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry systém ochrany zavedený smernicou 93/13 vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky vopred pripravené predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah (rozsudky z 9. novembra 2010, VB Pénzügyi Lízing, C-137/08, EU:C:2010:659, bod 46 a citovaná judikatúra; z 21. februára 2013, Banif Plus Bank, C-472/11, EU:C:2013:88, bod 19 a citovaná judikatúra, ako aj zo 7. decembra 2017, Banco Santander, C-598/15, EU:C:2017:945, bod 36 a citovaná judikatúra). 27 Súdny dvor takisto rozhodol, že vzhľadom na toto nerovné postavenie jednej zo zmluvných strán článok 6 ods. 1 tejto smernice stanovuje, že nekalé podmienky nie sú pre spotrebiteľa záväzné. Ako vyplýva z judikatúry, ide o kogentné ustanovenie smerujúce k nahradeniu formálnej rovnováhy medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, ktorú nastolila zmluva, skutočnou rovnováhou, ktorá má znovu zaviesť rovnosť medzi zmluvnými stranami (rozsudky z 9. novembra 2010, VB Pénzügyi Lízing, C-137/08, EU:C:2010:659, bod 47 a citovaná judikatúra; z 21. februára 2013, Banif Plus Bank, C-472/11, EU:C:2013:88, bod 20 a citovaná judikatúra, ako aj z 26. januára 2017, Banco Primus, C-421/14, EU:C:2017:60, bod 41 a citovaná judikatúra). Súdny dvor zdôraznil, že s cieľom zabezpečiť túto ochranu môže byť nerovný stav medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, nezávislým od samotných zmluvných strán (rozsudky z 9. novembra 2010, VB Pénzügyi Lízing, C-137/08, EU:C:2010:659, bod 48 a citovaná judikatúra; z 21. februára 2013, Banif Plus Bank, C-472/11, EU:C:2013:88, bod 21 a citovaná judikatúra, ako aj zo 14. apríla 2016, Sales Sinués a Drame Ba, C-381/14 a C-385/14, EU:C:2016:252.).“

15. Súd dospel k záveru, že predmetná zmluva sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov, pretože obsahuje nesprávny údaj o celkových nákladoch spojených so zaplatením úveru, kedy v zmluve je uvedená táto suma vo výške 7 896,20 eur. Pokiaľ mesačná splátka bola vo výške 191 eur bez poistenia, ktoré predstavovalo 13,24 eur (spolu splátka vo výške 202,24 eur) a poplatok za poskytnutie úveru bol vo výške 300 eur tak pri počte splátok 120 celková čiastka by bola vo výške 23 220 eur. Žalobca uvádzal, že celkovú čiastku predstavuje súčet istiny poskytnutého úveru a celkových nákladov, ktorý tak vychádza vo výške 22 896,20 eur. Zmluva tak neobsahuje správny údaj o celkových nákladoch vo výške 7 896,20 eur čo má za následok absenciu tohto údaj a keďže s tým súvisí výpočet RPMN tak v tejto súvislosti aj tento údaj nie je správny. Podľa názoru súdu teda ide o nesprávne stanovenie celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom a tým aj nesprávne určenie celkovej čiastky, resp. takýto údaj zmluva o úvere ani neobsahuje, ktorú musí spotrebiteľ veriteľovi zaplatiť tak ako to definuje § 2 písm. g, h) zákona č. 129/2010 Z. z.. Takýmto spôsobom spotrebiteľovi bol poskytnutý klamlivý údaj o celkovej

sume preplatenia úveru. V predmetnej zmluve tak potom nebola správne uvedená ani náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm.j) zák. č. 129/2010 teda ročná percentuálna miera nákladov a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, keď v zmluve bola uvedená len celková výška nákladov.

16. Právny zástupca žalovanej namietal, že na základe zmluvy o úvere žalovaná reálne čerpala sumu 14 700 eur, keďže podľa výpisu z účtu žalovanej bol okamžite započítaný poplatok vo výške 300 eur za poskytnutie úveru. S týmto možno súhlasiť, keďže táto nesprávna celková výška úveru má v konečnom dôsledku za následok nesprávne uvedenú výšku RPMN, ktorá súdu pri splátke 191 eur a počte splátok 120 a poskytnutom úvere 14 700 eur s dodatočným nákladom 300 eur vychádza na 10,35 % a celková splatená suma 23 220 eur. Ak by súd bral do úvahy splátku spolu s poistením t.j. 202,24 eur x 120 a poskytnutý úver 14 700 eur s dodatočným nákladom 300 eur vychádzala by RPMN vo výške 11,84 % a celkovo splatená suma 24 568,80 eur. V súvislosti s poplatkom za poskytnutie úveru bolo poukázané žalovanou, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku a v tejto súvislosti bolo citované z rozhodnutia Vrchného krajského súdu v Karlsruhe, kde bolo konštatované, že pokiaľ banka od spotrebiteľa požaduje poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru poškodzuje tým spotrebiteľov a vystavuje ich neprijateľnému vedľajšiemu dojednaniu o cene.

17. Súd v danom spore rozhodol tak, že žalovanú zaviazal uhradiť sumu 8 252,79 eur, ktorá predstavuje sumu istiny bez úrokov a poplatkov, keďže z vyššie uvedených dôvodov súd považoval tento spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. Zo strany žalobcu došlo aj k čiastočnému späťvzatiu žaloby s ktorým žalovaná súhlasila o ktorom však súd vo svojom rozsudku nerozhodol a bude predmetom dopĺňacieho rozsudku.

Podľa § 517 ods. 1 a 2 Obč. zák. dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania. Výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

18. Keďže žalovaná bola s plnením peňažného dlhu v omeškaní, žalobca ako veriteľ má voči nej nárok na zákonné úroky z omeškania vyčíslené v súlade s nariadením vlády SR č. 87/1995 Z. z. o 5 percentuálnych bodov vyššie ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, t. j. vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy úveru vo výške 9 331,78 eur od 3.10.2019 do 18.12.2019, zo sumy 9 013,69 eur od 19.12.2019 do 17.7.2020 a zo sumy 8 252,79 eur od 18.7.2020 do zaplatenia, na zaplatenie ktorých súd zaviazal žalovanú.

19. Súd nevyhovel žalobe v časti o zaplatenie poplatkov spolu vo výške 18 eur, a to za bankové poplatky pravdepodobne za upomienky, nakoľko ide o neprijateľnú podmienku. Žalobca sa nevyjadril čo predstavuje suma 18 eur. Tu súd poukazuje na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava IV vo veci sp. zn. 16C/185/2011, ktoré rozhodnutie bolo potvrdené Krajským súdom Bratislava sp. zn. 9Co/350/2012, kde je konštatované, že: „neprijateľnou zmluvnou podmienkou je aj podmienka, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch). Vo vyrubovaní poplatku za výzvu na zaplatenie dlžnej čiastky a upomienok obdobného charakteru je zrejmy vlastný ekonomický záujem žalobcu - banky. Na poplatok spojený s výzvou alebo upomienkou na zaplatenie dlžnej čiastky nemá žalobca - banka zákonný nárok, keďže poplatok je pokrytý už v zmluvne dojednanom úroku (odplate) za poskytnutý úver. Poplatky za služby spojené s administratívnou agendou predstavujú plnenia, ktoré nie sú v záujme spotrebiteľa a konanie banky - žalobcu spočívajúce v účtovaní takýchto poplatkov možno hodnotiť vo vzťahu k spotrebiteľovi ako poškodzujúce“. Obdobne rozhodol aj Vrchný krajský súd v Brandenbure v Nemecku z 21.6.2006 sp. zn. 7U/17/2006, kde okrem iného konštatoval, že: „poplatky za vydanie náhradnej kreditnej karty, vystavenie kvitancie v predpísanej pozemkovoknižnej forme, skúmanie a preverovanie pomerov a upomienky, sú neprijateľné“. Súd teda posúdil poplatok za upomienky zasielané spotrebiteľovi ako nárok, ktorý je neprijateľný pokiaľ si banka uplatňuje iné paušálne náhrady ujmy za omeškanie. Súd poukazuje aj na rozhodnutie KS PO, ktorý vo svojom rozhodnutí sp.zn. 11Co/56/2017

z 15.3.2018 taktiež konštatoval, že poplatky a služby spojené s administratívnou agendou, či sú to už poplatky za výzvy, upomienky predstavujú plnenia, ktoré nie sú v záujme spotrebiteľa pre ktorého je neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú vykonávané vo vlastnom záujme dodávateľa.

20.Súd pri rozhodovaní o splatnosti pohľadávky zohľadnil žiadosť žalovanej a v súlade s ustanovením § 232 ods. 3 CSP rozhodol o odlišnom termíne splatnosti pohľadávky. Hľadiskom pre úvahu súdu či má žalovanej, ktorej platobnú povinnosť určil priznať výhodu splátok bola výška priznaného plnenia, platobná schopnosť ako aj v konaní prejavovaná snaha o plnenie záväzku, možnosť žalobcu domáhať sa plnenia jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania a skutočnosť, či by prípadné zdržanie plnení súdom ustanovenej povinnosti nedodržaním jednotlivých splátok nebolo v riešenom prípade vzhľadom na osobné pomery strany sporu príliš ťaživé (R117/1967). Žalovaná dlh eviduje, má záujem ho riešiť, o čom svedčia mimoriadne splátky na úhradu dlhu, naposledy v júli 2020 vo vyššej sume, avšak v súčasnej dobe nedisponuje príslušnou hotovosťou. Žalobca je podnikajúci subjekt v oblasti finančníctva, ktorému povolením splátok nevznikne žiadna škoda, len povolením splátok bude žalobcovi splnená dlžná suma priznaná rozhodnutím vrátane úrokov z omeškania v dlhšom časovom období.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

21.O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Každá strana znáša trovy spojené s jej účasťou v spore, kým nie je spor skončený. Pomer úspechu je základným meradlom pre nárok na náhradu trov. Aby čiastočný úspech založil nárok na čiastočnú náhradu trov konania, musí ísť o prevažujúci úspech, teda, aby po porovnaní procesnej úspešnosti oboch sporových strán zostala ešte suma opodstatňujúca záver o prevažujúcom úspechu jednej zo strán sporu. Žalobca mal úspech v časti o zaplatenie istiny 8 252,79 eur (resp. 9 331,78 eur) , pričom o sumu 1 078,99 eur vzal žalobu späť z dôvodu, ktorý zavinila samotná žalovaná. V danom prípade mal v prevažnej miere úspech v spore žalobca a to v percentuálnom vyjadrení 84,2 % a jeho neúspech bol v časti o zaplatenie poplatkov za upomienky vo výške 18 eur ako aj v časti o zaplatenie úrokov, keďže súd posúdil úver ako bezpoplatkový a bezúročný čo v percentuálnom vyjadrení predstavuje 15,8 % uvedené je zároveň úspechom žalovanej. Súd priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 68,4 % (84,2-15,8) účelne vynaložených trov konania, o výške ktorých súd rozhodne v zmysle nižšie cit. zákonným ustanovením. Na margo veci súd udáva, že rozhodnutie o nároku na trovy konania v sebe zahŕňa aj čiastočné späťvzatie žaloby o sumu 1 078,99 eur, pričom súd nedopatrením výrok o zastavení konania v tejto časti nepoňal do rozsudku a o ktorom bude rozhodnuté doplniacím rozsudkom, ktorý súd verejne vyhlási dodatočne.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od doručenia rozsudku na tunajšom súde. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu vyššie uvedenú, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 28.2.2021 neplynú (zákon č. 9/2021 Z.z., ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v súvislosti s druhou vlnou pandémie ochorenia COVID-19).